

4. ZUŠkoviny

číslo

XII. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř

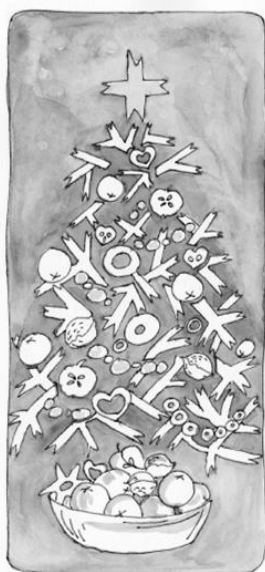
vychází 1. prosince 2017 s předpovědí:
Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.

Úvodník – adventní

Advent (z lat. adventus = příchod) je začátek liturgického roku, období čtyř neděl před vánočními svátky. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti. Dříve to byla doba postní, kdy byly zakázány veškeré zábavy, tanec a zpěv. V západní tradici je advent také dobou zklidnění. Odpovídalo to životnímu stylu našich předků, jejichž přirozeným životním rytmem byla intenzivní zemědělská práce v době od jara do podzimu. Odpočinek v zimě pak byl naplněn domácí prací jako draní peří, šití, pletení, předení, tkaní... Toto období je velmi úzce spjato s pohanskými oslavami zimního slunovratu. Slunovrat nastává v okamžiku, kdy má Slunce vůči světovému rovníku nejmenší deklinaci - severní pól je odkloněn 23,4° od kolmice na rovinu zemské dráhy ve směru od Slunce.

V roce 2017 nastává zimní slunovrat 21.12. v 17 hodin a 28 minut.

zdroj: Wikipedie

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř

Vás srdečně zve na

ČESKÉ VÁNOCE

Advent a Vánoce, jaké si přejete (přejeme)

Komponovaný pořad žáků a učitelů ZUŠ F. A. Šporka vás přenese do časů bez shonu a úprku, do časů střídmosti a rozjímání, kdy bylo na všechno i na příchod Vánoc více času.

Městské divadlo v Jaroměři

středa 13. prosince 2017 v 10:00 pro školy a v 18:00 pro veřejnost

vstupné dobrovolné

Advent byl vždy časem kouzel a rozjímání. Jak je to dnes, všichni víme. Pro mnohé z nás je to období běhu, spěchu, nervování, abychom všechno včas stihli. A co že to chceme vlastně stihnout? A opravdu to tak chceme? Není to jen vzorec chování, který většina populace automaticky přejímá z rodinných zvyklostí z dob, kdy se cíleně na církevní i jinou tradici mělo zapomenout? Za „minulého režimu“ se dařilo ustanovit tradici novou, spotřební. Frontami na banány, pomeranče, lednice, toaletní papír a vlastně na cokoli se podařilo uměle naplnit adventní dobu, aby nebyl čas na tradice a duchovní zastavení. Ve školách zpívání koled nahradily „Vánoce, Vánoce přicházejí...“ a místo Ježíška byl nastrován Děda mráz. Samozřejmě jak kde a jak u koho. Proč nás to ale drží stále? Stojíme ve frontě na máslo, aby vánoční cukroví bylo, jak má být, honíme se, abychom sehnali ten pravý dárek, který si naše děti přejí, protože ho ukazují v reklamě a všichni ostatní ho už mají. Zkusme to letos jinak. Nepodléhejme spotřebnímu diktátu a psychologicky propracovaným kampaním obchodních řetězců. Buďme sami sebou, vraťme se k rodinné sounáležitosti, zastavme se a užijme si vánočního volna podle svého rozhodnutí, ať budete podle své víry slavit tak nebo jinak.

Dějiny světa říkají, že v životě každého národa jsou období blahobytu a období krizí. V takových těžkých dobách se národy posilují nadějí, že bude lépe. Betlémský příběh se stal symbolem lásky k bližnímu, který poskytuje útěchu a naději v lepší budoucnost pro všechny, a proto je stále aktuální.

Šťastné a požehnané Vánoce všem! Já

Z notesu pana ředitele

Čas očekávání, čas ke ztišení, čas pro rozjímání, čas přípravy nejradostnějších svátků, čas adventní je zde. A s ním i další stránka mého notesu s přehledem akcí, tradičně delší, podobně jako soupis pro nákup všeho potřebného pro přípravu vánočních svátků. Ještě, než vám z něho něco zvýrazním, rád se vrátím na předchozí stránku, k měsíci listopadu. Byl ve znamení několika koncertů už tradičně spjatých s podzimem. Koncert „Naše úroda“ se již po třetí konal v neobyčejném prostoru jaroměřského muzea, ve kterém byla zároveň expozice výstavy „S pietou popel shrnouce“, která se neobyčejně důstojně zabývala posledními věcmi člověka. A tak i dramaturgie orámovala vystoupení tématem odchodu člověka z pozemského světa, ale nikterak strašidelně a s trýznivým smutkem, ale vesele, přesto bez výsměchu majestátu smrti, tak, jak to dokázal člověk doby baroka. A protože jeden podzimní koncert všem mladým kumštýřům nemohl stačit, konal se ještě jeden věééelký koncert v naší zušce. Do třetice pak akce, která mi v notesu zabírá několik stránek, protože je jednou z těch mých „srdečních“. A tou je jazzový minifestival JAZZOMĚŘ. I letošní jedenáctý ročník byl neobyčejný. Přesunul se do prostor pro jazzovou muziku nebývale vlnivých. A tak bylo velkou radostí vidět „nacpaný“ sál v Pizzerii Rozzano, kde naprosto odzbrojujícím způsobem zahrál náš Big Band hraběte Šporka. Díky prostoru, který je menší než sál divadla, byli posluchači velmi živou součástí celého večera a jazzu to prospělo. Obrovskou radost jsem měl také z toho, že se nám podařilo získat jednu z nejlepších jazzových kapel, kapelu MUFF. Leader kapely, famózní saxofonista a klarinetista Marcel Bárta, vystoupil jako sólista i s hraběcím bandem a ještě lektoroval v zušce skvělý workshop, který nejen všem saxofonistům, ale i ostatním přítomným muzikantům otevřel nové obzory. Vystoupení kapely MUFF na závěr bylo pro mě úžasným svátkem. Gejíry nápadů, invence, ale i skvělého muzikantského řemesla, jazz, rock, elektronika, samply, to byl nezapomenutelný koktejl, na který doufám nikdy nezapomenu. A ještě jedna velká věc se udála v naší zušce. V listopadu se už podruhé sešli na společné zkoušce muzikanti ze smyčcového orchestru MUSICA SPORCKA, spolu s klarinetistkami, sborem BEL CANTO a dalšími třiceti zpěváky z hudebních nauk a poctivě připravovali „České Vánoce“, pořad, na kterém se podílejí všechny obory naší zušky. Ve výtvarném se připravuje „scéna“ a v dramafáku tomu dávají smysluplný rámec, tak, abyste všichni, kdo přijdete 13. prosince do jaroměřského divadla, zažili Vánoce, jaké si přejete - jaké si přejeme. Takové, jaké by měly být, jaké jsou z podstaty, a ne z diktátu uřvané komerce a vtíravého kýče, který na nás dotírá každoročně stále více. Těch akcí v prosinci je již zmiňovaný dlouhý seznam a všemi se snažíme přispět k rozpoložení duše, ve kterém alespoň na chvíli nalezne místo pro rozjímání, zastavení, ale i zážitek z pravé radosti z příchodu světla na zemi. Přeji Vám Všem klidné prožití čtyř adventních nedělí a ohňostroj radostné ho veselí ze slavení Vánoc.

Váš Vlastimil Kovář
foto ze společné zkoušky

Bylo – nebylo

V pohybu (28. - 29. října)

Na festival DVD, aneb Děti-Výchova-Divadlo, který každoročně pořádají studenti Katedry výchovné dramatiky DAMU jsem byla pozvána jako recitátorka. Téma letošního ročníku bylo „v pohybu“. Po příjezdu jsme se nestačili ani pořádně rozkoukat a ubytovat a už začal maraton divadel. Všechny pozvané soubory byly letos oceněny na různých divadelních přehlídkách. Kromě dětských a studentských divadel byla součástí přehlídky také Tour de přednes. Ano „tour“, protože každý z šesti recitátorů byl v jiné místnosti a diváci za nimi putovali po celé budově DAMU. Účastníci přehlídky mohli ve volných chvílích pracovat ve workshopech. Já navštívila Hlas v pohybu, který vedl Honza Mrázek a kde jsme se zabývali souvislostí hlasu s pohybem a správným používáním hlasu a Improvizaci s Láďou Kardou. Obě dílny byly skvělé. V sobotu večer jsme měli možnost vidět Maryšu v podání studentů DAMU. Festival byl povedený a já byla velice ráda, že jsem měla možnost se ho účastnit. Dobrý dojem nám při zpáteční cestě zkazilo počasí, vlaky z povětrnostních důvodů nabíraly závratně velká zpoždění a domů nás dovezly o tři hodiny déle, než měly. Bapu

Naše úroda

Ve středu 15. listopadu se konal koncert starších žáků naší Zušky, tentokrát v prostoru Městského muzea v Jaroměři, kde právě probíhala přímo listopadovou atmosféru vystihující výstava „S pietou popel shrnouce“ o dějinách pohřbu žehem a krematoriích. Návštěvníci si ale prohlédli i výstavku žáků výtvarného oboru na stejné téma. Mohli jsme vidět několik hudební vystoupení, slyšeli jsme tóny klarinetů, houslí, kytary, klavíru, flétn, cembala a nechyběla ani pěvecká čísla. Vystoupil i barokní soubor S.P.O.R.C.K, který hrál jako první a přesně v duchu barokního „o smrti veselé“. Během uvádění jednotlivých čísel jsme byli seznámeni s tím, jak se měnil v historii pohled na smrt. Nemohu proto nezmínit skladbu, která celý koncert otvírala, a to: Duchovní Minuet aneb „umřítí musím“ V. M. Šteyera, kterou za doprovodu barokního souboru zazpíval náš pan ředitel Vlastimil Kovář. A také Rakvičkárnu souboru Je to tajný, která byla posledním číslem koncertu. Na závěr moderátorky interpretovaly optimistický text Ludvíka Aškenazyho „Rozhovor o smrti“ a popřály nám pěkného večera. Ráda bych ještě připojila výzvu všem rodičům a přátelům Zušky. Prosím, navštěvujte koncerty v hojnější míře. Pro vás to bude příjemně kulturně strávený podvečer a nám se bude lépe vystupovat, když bude aspoň o trochu plnější sál. Děkujeme! (h)RUŠ

S.P.O.R.C.K.

Jakub
Morávek
Vít Pilař

Kateřina Dihensčiková

a docela
malá Smrt
z Rakvič-
kárny

Podzimní koncert

V pondělí 20. listopadu proběhl v naší ZUŠce podzimní koncert. Tentokrát se nám předvedlo dokonce 21 muzikantů. Jako první jsme slyšeli basklarinet. Nebylo pro nás jednoduché zjistit, kdo se za tím velkým nástrojem schovává, ale naštěstí nám muzikanta, nástroj i skladbu dopředu představili. Na začátku se nám předvedla také klarinetistka, která měla tento koncert tak trochu jako přípravu na blížící se soutěž. Ohromila nás velmi dlouhou skladbou, která se stěží vešla na dva stojánky. Pak jsme slyšeli kytary, klavír, akordeon, flétnu a trubky. Hodně trubek. Jednu trumpetistku, která se na naší ZUŠce věnuje i dramatu, přišel podpořit dokonce celý její soubor! Ale to nebyli zdaleka jediní, kteří přišli své přátele, či příbuzné podpořit. Takových lidí byl plný sál. Bylo to pěkné zpříjemnění jednoho z dlouhých podzimních večerů a už se určitě všichni moc těšíme na nějaký další koncert!

Pajda

Jak na dramaturgii

V sobotu 25. listopadu v Hradci Králové v budově Impulsu, který tuto akci zprostředkoval, proběhla dramaturgická dílna s lektorem, dramaturgem Městského divadla v Mostě Zdeňkem Janálem. Práce nad svými texty se účastnily i členky našich souborů Malé dvě a JakKdo. Dozvěděli jsme se něco o práci profesionálního dramaturga a pak si ji sami vyzkoušeli. Předem jsme dostali dramatický text (Christopher Hampton: „Nebezpečné vztahy“), kterým jsme se měli zabývat podle lektorova zadání a také došlo na naše předlohy, které chceme divadelně zpracovat, třeba pohádku Tři prasátka, Žirafí operu (Jacques Prévert), Kosu (Ray Bradbury), Plačícího satyra (Fráňa Šrámek) a muzikál. Řešili jsme, proč jsme si text vybrali, čím je pro nás důležitý, co jím chceme sdělit a jak to chceme udělat. Dílna nám přinesla spoustu nového a povzbudila nás do další práce. Bapu

Pevnost Josefov - Ráj filmařů

Pevnost Josefov se za pár posledních let stala oblíbenou lokací českých i zahraničních filmařů. Jedním z nich je i režisér Jiří Svoboda, který si vybral naše město pro některé exteriéry nového hraného dokumentu „Rašín“. A my jsme tvářemi komparzu. Komparz, jiným slovem „křoví“, jsme si zahráli v natáčecích dnech 17. a 18. listopadu v josefovských ulicích. Hrajeme chudinu čekající na chleba na konci první světové války. Hlavními postavami jsou Alois Rašín (O. Vetchý) a Karel Kramář (M. Donutil). Na premiéru filmu se můžete těšit v říjnu roku 2018, ke stému výročí vzniku Československé republiky. Ale kdo to vlastně byl Alois Rašín? Narodil se v roce 1867 v Nechanicích u Hradce Králové, byl to český a československý politik a ekonom, vystudoval Právnickou fakultu UK, byl jedním z odsouzených v procesu s Omladinou, účastník 1. odboje, jeden z mužů 28. října 1918, první československý ministr financí a funkcionář Československé národní demokracie. Při atentátu v roce 1923 byl smrtelně postřelen anarchokomunistou.

k-Ája při čekání na natáčení

Tvoření u výtvarníků

Přelom měsíce se nese ve znamení halloweenské hodiny. Děti si samy nebo s maminkami doma připraví strašidelné pokrmy, ve škole potom namícháme drinky plné krvavě červené nebo brčálově zelené šťávy, stoly nazdobíme a hostina může začít. Pochutnáváme si třeba na prstech staré čarodějnice, dračích očích nebo bubáckých lízátkách. Během hodiny se soutěží ve strašidelných disciplínách, ochutnávají se dobroty, povídáme o historii těchto svátků, opět ochutnáváme a na čas si zabalíme třeba vlastní jaroměřskou mumii do toaletního papíru. S duchy souvisí i jejich obydlí - hrady. Do těch se pustili

starší žáci. Práce poněkud zdlouhavá a pracná, ale ve výsledku ... no posuďte na chodbách školy na několika bíle natřených maketách. Pokryté „sněhem“ nemají chybu. Stejně tak ledové svítilny do pauzovacího papíru zabaleny pětilitrových lahví, která mihotavým

světlem v období brzy nastupující tmy lákají zájemce k návštěvě koncertů. České hrady a zámky na nich nakreslené dodávají tu pravou sváteční atmosféru. S jablčky si pohrály nejmladší žákyně. Kromě zajímavě rozložených zátiší, která kreslily tužkou, je půlily a otiskovaly do průsvitného papíru anilínovými barvami. Starší, mladší, nejmenší, ti všichni se zapojují a každé roční období zdobí a zkrášlují interiér naší školy.

Radka Ulichová

Představujeme...Jazzoměř 2017

Martin Brunner, Milan Svoboda a Marcel Bárta. Stačí napsat tato tři jména a mohla bych s tímto článkem skončit, ale to nejde! Protože ne každému pro zprávu z celé Jazzoměře tato tři jména stačí. Vezmu to, jak se říká, od píky! Milan Svoboda měl Kontraband, který s ním Martin Brunner zakládal. Martin Brunner nyní vede Big Band hraběte Šporka. Tento band měl v pátek 24. listopadu v pizzerii Rozzano v Jaroměři koncert, kam si jako hosta pozval Marcela Bártu, který hraje mimo jiné v kapele Muff. Marcel Bárta také hrál v Kontrabandu Milana Svobody. A teď hrál s jaroměřským bandem skladby od Milana Svobody. Tím pádem, Martin Brunner a Marcel Bárta spolu hráli v Kontrabandu Milana Svobody, skladby Milana Svobody. Jasně jako facka, není-liž pravda?

Big Band hraběte Šporka vznikl roku 2009 a od počátku ho vede vynikající flétnista Martin Brunner. Band má za sebou spousty úspěšných hraní, a dokonce má i CD live přenos z koncertu ve Dvoře Králové ze dnů R. A. Dvorského. V Big Bandu hrají hráči ze ZUŠky, ale také hráči z konzervatoří. Je to oboustranně přínosné a setkání jsou vždy moc příjemná. Repertoár bandu se skládá ze skladeb Milana Svobody, Karla Růžičky, Pavla Pivarčího, Gianluigiho Trovesiho nebo Dona Ellise.

Každým rokem band pořádá Jazzoměř, na kterou si pozve zajímavé hosty, často právě známé kapelníka Martina Brunnera z již zmiňovaného Kontrabandu Milana Svobody. Letošní rok to bylo stejné. Pozvání přijal Marcel Bárta, jeden z nejzajímavějších a nejsympatičtějších saxofonistů a klarinetistů české hudební scény. Letošní rok to bylo ale oproti jiným ročníkům ještě něčím ozvláštěné, ještě před koncertem se uskutečnila dílna se samotným Marcelem Bártou, která trvala dvě hodiny a byla plná energie, nadšení a rad. Zkrátka, pokud vás baví jazz, je chyba, že jste se s ním nesetkali. Byl k nám velmi otevřený a rád zodpověděl jakýkoli dotaz. Během dílny jsme měli možnost si jamovat

v klavírním doprovodu právě Marcela Bárty (takže nejen saxofonista).

Marcel Bárta vystudoval klarinet a klasickou hudbu v Plzni. Později si začal hledat cestu k saxofonu a jazzu. Ještě během studií založil svou první jazzovou kapelu s názvem Expression. V roce 1996 se stal členem Kontrabandu Milana Svobody. Po přestěhování do Prahy účinkoval v kapele Radka Krampla Vibe Fantasy, založil skupinu Muff a stal se stálým členem kapely zpěvačky a skladatelky Zuzany Dumkové. K alt saxofonu přibírá ještě sopran saxofon a bassklarinet, později tenor saxofon. Tak a tady bych se pomalu zastavila, vlastně bych se trochu

vrátila ke kapele Muff, která hrála na letošní Jazzoměři hned po Big Bandu hraběte Šporka. Kapela Muff hraje jazz, rock, elektronickou hudbu. Kapela hraje napříč žánry. Jejich tvorba mě moc zaujala! Hlavně jsou to úžasní lidé, kteří člověka přimějí k poslechu nejen svou hudbou, ale i vystupováním a energií, kterou do prostoru přináší. Kapela má celkem 5 členů – Marcel Bárta (saxofon), Jiří Šimek (elektrická kytara a efekty), Jakub Zitko (elektrické klávesy a efekty), Jakub Vejnar (elektrická basa) a Roman Vícha (bicí a perkuse).

Netradiční prostor jaroměřské pizzerie Jazzoměři neuškodil, spíše naopak. Umožnil bližší kontakt s lidmi a větší uvolněnost. Nebylo to formální vystoupení, kde se sedí a poslouchá. Byl to koncert s jídlem a pitím, a i přes tyto všechny lákavé, lidskou pozornost odpoutávající faktory, posluchači seděli a hleděli k muzikantům.

A to mluví o tom, jak moc velký a nevšední zážitek to byl!

čaBMa

Přišla jsem...Kamila Škvrnová

Chodila jste jako dítě do LŠU nebo ZUŠ? Jako holka jsem do zušky nechodila, já jsem tzv. přírodnák, mě ovlivnil Miloš Dvořáček a jeho „pařez schule“. Já jsem nechtěla vůbec hrát, to Miloš mě tak okouzli. Jsem ze Svinar a Miloš tam má chatu a moje maminka mě proti mé vůli za ním dovedla a já si tam sedla na pařez a byla okouzlena.

Kolik vám bylo let? Třináct. Miloš mi dal intenzivní základ, naučila jsem se to během prázdnin. Probíhalo to tak: dokud to nezahraješ, tak neodejdeš! Takže jsem tam seděla tři hodiny, Dvořáčkovi přitom obědvali...a já tam strašně ráda seděla a pozorovala život osady, to jsou velmi intenzivní vzpomínky. Potom se mi Miloš ztratil ze života. Chtěla jsem moc pokračovat a na osadě jsem potkala Rostů Coufala. Učil tehdy na ZUŠ v Třeběchovicích potom v Hradci Králové a já začala chodit k němu. Dal mi velmi intenzivní „naléjvárnou“ klasické kytary, to mi bylo šestnáct

a řekl, že kdybych zamakala, že bych se dostala na konzervatoř. Tehdy jsem chodila na zdrávku a nebyla jsem tam ráda a věděla, že zdravotní sestra ze mě nikdy nebude. Tak jsem zamakala a v roce 1999 se dostala do Pardubic na konzervatoř. A po půl roce jsem čekala Adélku, které je dnes osmnáct let. Přerušila jsem studium, že se za rok vrátím, ale to už nešlo. Takže snad až někdy v budoucnu... No, a to budoucno je právě teď. Nastoupila jsem do prvního ročníku pražské konzervatoře a klasičkou kytaru si rozšířila o jazzovou kytaru. Mezi tím jsem se pořád motala kolem umění, sedm let jsem hrála divadlo u Honzy Bílka, jezdila jsem po školkách. A potom přišla další výzva, nejdříve jsem zastupovala a potom rok učila kytaru na ZUŠ Na Stězině v Hradci Králové. Nicméně jsem zjistila, že velká škola pro mě nebude. Práce s dětmi mě ale moc bavila. A pak taky přišel čas a já si vytvořila vlastní kapelu, jmenuje se Jinotaj. Mám svoje písničky, dcera je skvělá bubenice, porodila jsem si člena kapely. Synovi se snad podaří nastoupit na střední školu a bude kytary vyrábět. Po čase jsem se vrátila do ZUŠ v Třebchovicích, ale jen na jeden den. A pak se mi v životě zase objevil Miloš Dvořáček a pozval mě, abych dva dny učila tady v Jaroměři. Tady jsem opravdu spokojená, práce s dětmi mě naplňuje, o každém zvlášť přemýšlím, co s ním budu dělat, každý je jiný, chci jim být průvodcem. Malá zuška mi to umožňuje. **Ptát se vás na krizi asi nemá smysl!** Já mám neustále hrací krizi! Protože pořád dokola každý den cvičit, když by se rádo dělalo něco jiného, má to vůbec cenu? A pak si zase řeknu, jak mě ta práce baví a jak se cítím být písničkářkou a když přijdou lidi na koncert, sedím tam připravená, nemůžu jim říct, nezlobte se, mně se nechtělo cvičit. Beru to jako takové poslání. **Děkuji a ať se vám vše daří.** Jé

Na kapelu Jinotaj se můžete podívat na www.bandzone.cz, fotky, ukázky, koncerty!

...viděli jsme...

...trubky na Podzimním koncertě...

...zvítězili jsme!

Město Jaroměř 17. listopadu ocenilo významné občany města, mezi kterými byla i Alžběta Skořepová, laureátka Wolkrova Prostějova, která získala ocenění za přínos v oblasti kultury! Blahopřejeme!
k-Ája

Školní časopis roku - tak se jmenuje celorepubliková postupová soutěž, která je otevřená pro všechny, kteří vydávají noviny a časopisy pro své spolužáky, kamarády a učitele na základních a středních školách. Naše ZUŠkoviny do celostátního kola úspěšně prošly kolem oblastním, a nám přišla pozvánka na slavnostní vyhlášení, které mělo proběhnout pro zástupce redakce a doprovod v pátek 10. listopadu na Fakultě sociálních studií v Brně. Kromě vyhlášení jsme se mohli těšit na řadu workshopů, třeba na Datovou žurnalistiku a vizualizaci v Českém rozhlasu nebo na Newsroom 24 nebo na celodenní workshop Vytvořte si vlastní časopis. Čas jsme trávily (byly jsme čtyři a Jarka)

čtením ostatních školních časopisů nebo soutěžením u stánku Českého rozhlasu.

BobuLe

Scházet se ráno na nádraží je normální, ale v tak ranních hodinách to normální není. Ale my jsme vstaly a vydaly se směr Brno. Zástupci redakcí školních časopisů byli pozváni na slavnostní setkání. Při prezenci jsme obdrželi

časopisy a bagetu, takže začátek byl velmi podařený a potom následovaly workshopy. Já zvolila ten, ve kterém jsem byla součástí redakčního týmu. Celé dopoledne jsem měla na starost anketu a ptala se lidí na jejich názory. Očekávané vyhlášení bylo ve velkém přednáškovém sále. ZUŠkoviny získaly 3. místo v kategorii oddílových a jiných časopisů, což je velmi úsměvné. Byl to vlastně pěkný den.

Ančííí

Do šatny

Náš děda v zimě

V listopadu vše padá. I náš děda nějak opadal. Vlasy mu opadaly, zuby mu opadaly i kalhoty mu spadly. A je tu prosinec, období prošení. A náš děda prosí o čepici, protězu a pásek.
Sam

Na základě výzvy nám do redakce svůj příspěvek dodal Samuel Peterka, děkujeme. Zastav se u nás pro sladkou odměnu. **Výzva trvá: Také si zapisujete své nápady, básničky a textíčky pro zkrácení dlouhé chvíle?**

Neváhejte tedy a se svým podpisem nebo i s pseudonymem je vhodíte do poštovní schránky ZUŠkovin v přízemí vedle učebny literárně dramatického oboru. Rádi je zveřejníme a případně vaši snahu sladce odměníme! Pište! Staňte se autory! (Pseudonym je krycí jméno nebo umělecká značka, pod kterou autor publikuje své dílo. Bez souhlasu autora není možné jeho totožnost prozradit. zdroj: Wikipedie)

Víte, že...

...současnou podobu červenobílého Santa Klause vymyslela reklamní agentura pro Coca Colu. Santa Klaus, jako reklamní figura, spatřila světlo světa kolem roku 1920. Je ale pravdou, že už před rokem 1890 se v amerických časopisech objevovala kreslená postava dost podobná dnešnímu Santovi.

...slovo Vánoce pochází z německého slova Weihnachten, což znamená „svaté noci“. Písemný doklad o tom, jak slovo vzniklo, pochází z roku 1170. Slovo weih pochází z germánského víha – „svatý“.

...tradice zdobení vánočního stromku pochází z německých měst. Zpočátku nebyl zdoben svícemi. Jedna z prvních zpráv o ozdobeném osvětleném stromku v místnosti je v brémské kronice z roku 1570. V českých zemích poprvé vánoční stromek připravil pro své přátele v roce 1812 ředitel Stavovského divadla J. K. Liebich.

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail: info@zus-jaromer.cz, www.zus-jaromer.cz

4. číslo vychází 1. prosince 2017 s předpovědí: Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.

redakční rada: BobuLe (Lenka Jechová), k-Ája (Karolína Novotná), Pěš (Petra Březinová), čaBma (Barbora Maksymovová),

Ančííí (Anna Vitvarová), Bapu (Alžběta Skořepová), (h)RUŠ (Hana Hrušková), M-O-A (Adéla Moravcová),

Pajda (Pavla Tichá), korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)